

สี่พันตร

บทที่ 14

สัญญาณเสียนเสียงร้องของพญานกอินทรีที่ดังเป็นระยะ ทำให้องค์ครุณีเร่งพระบาทดำเนินไปข้างหน้า ทางเดินในป่าไม่สะดวกสบาย แต่ก็ไม่ยากลำบากเกินความพยายาม ในที่สุดเธอก็พบวิหารเก่าร้าง สร้างติดกำแพงภูผาที่เต็มไปด้วยไม้ยืนต้นสูงใหญ่ร่มครึ้ม

พระสุณิสาโฉมงามเสด็จมายังภูเขาสิมาธรทั้งที่ไม่มีใครเรียกร้องจริงละเธอได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานการบูรณะซ่อมแซมพระมหาวิหาร แต่การดำเนินงานเพิ่งจะเริ่มต้น ยังไม่มีใดคืบหน้าไปกว่าวันพิธีเบิกพระฤกษ์ ที่จะทำให้ต้องยากลำบากเดินทางมาตรวจดูงานเลย นางระพีที่ตามเสด็จ แม้แปลกใจแต่ไม่กล้าคัดค้าน เพราะพอเอ่ยปากขัดแย้งประกายพระเนตรขององค์ครุณีก็วาววาบอย่างกริ้ว

ครั้นมาถึงพระมหาวิหารเพียงชั่วครู่ เธอกลับดำเนินพระบาทนำออกมายังวิหารร้างในป่าใกล้บริเวณ ไม้วายที่นางระพีจะท้วงติงว่า “อย่าเสด็จเลยเพคะ ประเดี๋ยวจะมีอันตราย” เธอก็ไม่ใส่พระทัย

“พี่กลัวอันตรายก็รออยู่ตรงนี้ก็แล้วกัน สาริน สุรี เธอสองคนตามเรามา”

สองนางกำนัลกลายเป็นข้ารับใช้คู่พระทัย ในระยะหลังๆ นี้ นางทั้งสองแต่งกายด้วยแพรไหมงดงามแล้วยังประดับมุกมณีมีค่า ขณะที่นางระพีที่จงรักภักดีกลับไม่ได้รับการเหลียวแล

นางระพีพูดไม่ออก ได้แต่ทิ้งระยะเดินตามอยู่ข้างหลัง

องค์หญิงสุดาวดีกระสับกระส่ายหวั่นไหวรอคอย ในขณะที่นายทหารราชองครักษ์เข้าสำรวจตรวจตราภายในวิหารร้างตามหน้าที่ทรงโล่งพระทัยเมื่อคนเหล่านั้นกลับมาคารวะรายงานว่าไม่มีใครอื่น

“พวกเธอจงรอที่นี่ เราจะเข้าไปกับสารินและสุรี”

ไม่มีใครได้รู้ว่าเบื้องหลังประตูไม้เก่าแก่หลายชั้นที่กั้นอยู่ นางทั้งสองได้รับพระบัญชาให้รออยู่นอกห้องเพื่อกีดกันไม่ให้ใครล่วงผ่าน ส่วนองค์พระชายาหายเข้าสู่ห้องด้านในปิดประตูเงียบ

ความวังเวงทำให้นางทั้งสองหวาดผวา ยินเสียงกึ่งก้านไปไม้เสียดสี และยังแว่วเสียงคล้ายคนพูดกัน สารินและสุรี กระซิบถกเถียงว่าเป็นเสียงลมบ้าง เสียงพระชายาสวดมนต์บ้าง กระทั่งเข้าใจว่าเป็นเสียงของภูตผีปีศาจที่สิงสถิตอยู่ในซากอาคารร้างแห่งนี้..!

เวลาผ่านไป สองนางสะดุ้งเมื่อบานประตูถูกเปิด ส่งเสียงเสียดกรีดก้อง ครั้นเห็นร่างอรชร ทั้งสองก็ถอนใจกัมกรานอย่างยินดีทำให้องค์หญิงสุดาวดีอดระแวงไม่ได้

“ทำไมพวกเธอทำสีหน้าท่าทางแปลกพิกลอย่างนี้”

“พระชายาเสด็จไปนานทำให้หม่อมฉันเป็นห่วงเพคะ สถานที่แปลกและเปลี่ยวเช่นนี้ไม่รู้ว่าจะมีภัยอันตรายแฝงอยู่หรือไม่”

“เราเข้าไปสวดมนต์จึงใช้เวลาไม่นาน พวกองครักษ์ได้สำรวจความเรียบร้อยก่อนแล้ว พวกเธอยังจะกลัวอันตรายอะไรอีก หรือว่าไม่ไว้วางใจการทำงานของพวกเรา ฉันทจะได้ทูลให้องค์ชายทรงทราบ”

นางทั้งสองรีบทิ้งร่างลงกับเข่า กล่าวอย่างร้อนรน

“หามิได้เพคะ”

องค์หญิงสุดาวดีกรอกพระเนตรรับสั่งว่า

“เราได้ฟังเรื่องราวของวิหารร้างแห่งนี้จนเกิดศรัทธา จึงต้องการที่จะมานั่งสวดมนต์สงบจิตภาวนา หวังว่าจะบูรณะที่นี้ควบคู่ไปกับพระมหาวิหารได้หรือไม่”

“องค์หญิงทรงบารมี ทรงได้คำตอบแล้วใช่ไหมเพคะ”

“ได้ซิ แต่ว่ายังไม่ชัด เราจะมาอีกเร็วๆ นี้ และเธอทั้งสองจะต้องมาคอยอารักขาอย่าให้ใครเข้าไปรบกวนเป็นอันขาด เข้าใจไหม”

“เข้าใจเพคะ”

เพราะท่านหญิงศศิประภาบังคับซักถาม นางระพีจึงต้องเล่าถวายโดยอดไม่ได้ที่จะแสดงอาการเสียใจ “องค์หญิงเรียกหาแต่สารินและสุรี หม่อมฉันผ่านนางทั้งสองเข้าไปไม่ได้เลยเพคะ”

“แปลกจริง หญิงเดือนอ้างภารกิจดูแลการบูรณะพระมหาวิหาร แต่กลับไปใส่ใจวิหารร้างในป่า นี่เป็นเหตุผลใดกันแน่”

“สารินและสุรีพูดว่าองค์หญิงเข้าไปสวดมนต์นั่งสมาธิภาวนา หวังจะบูรณะวิหารร้างนี้ควบคู่ไปกับพระมหาวิหารเพคะ”

“เป็นเช่นนั้นจริงหรือ แต่ว่าฉันรู้สึกว่ามันแปลกๆ ยังไงก็ไม่รู้”

“ท่านหญิงทรงสงสัยอะไรเพคะ”

ท่านหญิงไม่มีคำตอบ แต่ยังคงครุ่นคิดระแวงไม่คลาย

วันต่อมา นางระพีต้องแปลกใจเมื่อพระองค์หญิงที่นางจงรักมีรับสั่งว่า “ฉันทูลเชิญองค์ชายภาณุมาศมาดื่มน้ำชา พี่ระพีจัดเตรียมทุกอย่างตามแบบโสฬสให้เรียบร้อยด้วย ถ้าให้มีนาฏศิลป์ด้วยก็จะดีมาก”

นางระพีไม่กล้าซักถามมากความ กลัวว่าหากเอ่ยปากแล้ว จะไม่เป็นที่ต่อพระทัย จึงลนลานรับคำแล้วจัดการงานให้อย่างเต็มที่

องค์ชายภาณุมาศ ทอดพระเนตรการแสดงของนางรำที่ติดตามมาจากโสฬสอย่างเพลิดเพลิน รูปลักษณะพิกลพิการทำให้พระเชษฐภคินีโคมศรธาณูนึกซึ้งซึ้ง แต่เธอก็พินแยมสรवलเลื่อนถ้วยพระสุธารสถวาย การแสดงแม้งดงามในสายตาของผู้อื่น แต่เธอกลับนึกดูแคลนในขณะที่องค์ราชบุตรปรบพระหัตถ์ขึ้นชม

“สวยงามเหลือเกิน ศิลปะร้ายรำของโสฬสงดงามจริง ๆ”

“โสฬสมีศิลปะการแสดงที่ลึกล้ำกว่านี้ แต่นางเหล่านั้นไม่มีความสามารถพอ หม่อมฉันจึงไม่กล้านำถวายเพคะ”

“เช่นนั้นหรือ แต่เท่าที่ได้ชมนี้หม่อมฉันก็รู้สึกว่ายิ่งแล้ว”

“ความจริงหม่อมฉันเองพอจะรำรำเป็นอยู่บ้าง หากองค์ชายต้องพระทัย โอกาสหน้าหม่อมฉันคงได้แสดงถวายเพคะ”

“โอ นั่นคงเป็นบุญตาอย่างยิ่ง”

เธอถามอดอ้อน ดวงเนตรคมงามกลอกกลิ้ง “หากว่ามีโอกาสหม่อมฉันใคร่จัดการแสดงรำของโสฬสถวายหน้าพระที่นั่งและแขกบ้านแขกเมือง ไม่ทราบว่างค์ชายมีความเห็นอย่างไรเพคะ”

“เป็นความคิดที่ดีมาก..!”

“ทรงเห็นด้วยจริงหรือเพคะ”

“จริงซี”

“แต่หม่อมฉันเกรงว่างค์ชายภควัดจะไม่ต้องพระทัยเพคะ”

“องค์หญิงไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนั้น หม่อมฉันจะทูลเจ้าพี่เองทรงรับฟังเสมอไม่เคยขัดใจเลย”

“ถ้าเช่นนั้นหม่อมฉันคงมีความจำเป็นที่จะต้องรู้หมายกำหนดการงานพระราชพิธีต่างๆ ล่วงหน้า เพื่อจัดเตรียมงานแสดงเพคะ”

“ได้ซี จะเป็นไร และนอกจากหมายกำหนดการงานพิธีต่างๆ แล้วไม่ว่าองค์หญิงต้องการรู้ความเคลื่อนไหวใดในพระราชสำนัก หม่อมฉันสามารถบอกให้ทราบได้เสมอ”

“เป็นพระกรุณายิ่งเพคะ” เธอแยมสรवलน้อมร่างกายอย่างสงบเสงี่ยม ซ่อนความปรีดาไว้อย่างแนบเนียน..!

แม้การเปลี่ยนแปลงในท่าทีของพระชายา จะนำความสุขมาให้พระอนุชา แต่องค์ชายภควัดกลับรู้สึกไม่ปลอดภัยไปร้งพระทัย ทรงรู้มาก่อนถึงความซึ้งซึ้งรังเกียจที่พระชายามีต่อองค์ชายภาณุมาศ ในบัดนี้มีเหตุผลใดที่จู่ๆ เธอก็เปลี่ยนเป็นตรงกันข้าม

องค์ชายภควัด มองนางที่เคยเป็นที่รักและใฝ่ฝันถึงอย่างท้อแท้ ผิดหวัง รำพึงกับพระองค์เองว่า นี่หรือคือสตรีที่ทรงหลงรักและมุ่งมั่นที่จะเสกสมรสด้วย หญิงเดือนที่ทรงพบเมื่อห้าปีก่อน ในบัดนี้นอกจากรูปลักษณะภายนอกที่ยังงดงามไม่น้อยไปกว่าที่ทรงจำได้ แต่อุปนิสัยกลับไม่มีเค้าเดิมหลงเหลือ ราวกับเธอเป็นคนแปลกหน้าที่พระองค์ไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย

หญิงเดือนในยามนั้นเปี่ยมด้วยความเมตตาและจริงใจ แต่ว่าหญิงเดือนในวันนี้ แม้แสดงความเมตตาต่อหน้าผู้คน แต่กลับดูคล้ายเสแสร้งแกล้งทำ..... เธอฉลาดเฉลียวเชื่อมั่น แต่เป็นไปในทางทะนงตน เพื่อการสังคมและมักใหญ่ใฝ่สูง ท่าทีที่เป็นธรรมชาติของเธอ ไม่คล้ายนางหงส์งามสง่า หากเป็นนางพญานกป่าที่ดุดันเปรียบกับดอกไม้ เธอคงเป็นกุหลาบป่าสดสวยกรุ่นกลิ่นหอม แต่ว่ากิ่งรกก้านหนาเต็มไปด้วยหนามแหลม แม้งามต้องใจแต่ว่าช่างขัดตาเมื่อนำมาประดับบนที่สูงเคียงคู่องค์เจ้าชายราชบุตรหัตดิน

บางครั้งเธอดงงามสงบเสงี่ยมสวยสง่า แต่ในยามเผลอ ท่าทีกลับเปลี่ยนไป การถกเถียงทุกครั้งทุกหนหากว่ามีขึ้น ก็เพื่อให้ได้มาและเป็นไปในทางที่เธอต้องการ

องค์ชายภควัดทรงรู้สึกผิดหวัง จึงหันไปทุ่มเทให้กับการงานมากขึ้นถึงกับไม่กลับพระตำหนัก ทำให้องค์หญิงสุดาวดีขัดเคือง

“หม่อมฉันไม่เคยนึกมาก่อนว่างค์ชายราชบุตรจะต้องกรำงานหนักขนาดนี้ หรือว่างานเป็นเพียงข้ออ้าง ความจริงมีเรื่องอื่นที่เจ้าพี่ไม่ต้องการให้หม่อมฉันรับรู้ใช่ไหมเพคะ”

“เรื่องอื่นอันใด พี่ไม่มีอะไรต้องปิดบังน้องเลย”

“ถ้าเช่นนั้นอะไรถึงพระองค์ไว้จนกลับบ้านไม่ได้เพคะ”

องค์ชายไม่อาจให้เหตุผลที่มีน้ำหนักได้

“ระยะหลังๆ นี้หม่อมฉันดูเลอองค์ชายภาณุมาศอย่างดี เจ้าพี่ยังทรงขัดเคืองอะไรอีกเพคะ”

“เป็นการดีแล้วที่เธอเอาใจใส่ภาณุมาศ ดูเขามีความสุขขึ้นมาก”

“แต่ดูเหมือนเจ้าพี่ไม่ยินดีจริงจิง ทรงคิดอะไรอยู่เพคะ”

องค์ชายภควัดยิ่งเคร่งขรึม ท่าทีของพระชายาคลายครุเข้มงวด ซักฟอกศิษย์เกเร องค์ชายทรงจำเริญชันษาอย่างสมสง่าท่ามกลางความเคารพเทิดทูนรักใคร่ ไม่เคยจะถูกจับจ้องมองหาข้อผิดมาก่อน

ก่อนการสู่ขอ งานราชการลับได้ให้ข้อมูลพระประวัติที่งดงามหมดจดของพระองค์หญิงศิริกัลยาโสมโสภณแห่งโสฬส จนเป็นที่พอใจและยอมรับของทางวังหลวงหัตดิน ภาพถ่ายของเธอที่ติดตามกษัตริย์และพระราชวงศ์ไปยังที่ต่างๆ ท่ามกลางประชาชน ล้วนแต่ชวนให้ชื่นชม

องค์ชายภควัดทรงหาว่าไม่ว่าพระชายาองค์นี้จำเริญวัยในสภาพที่ตรงกันข้าม ตลอดชีวิตที่ผ่านมา องค์หญิงสุดาวดีพัฒนาตนในทาง

เจ้าเล่ห์แข็งกระด้าง ตอบสนองนางอภิบาลหยาบกร้านอคติไร้เมตตาที่ผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาดูแล...

เธอทูลถามอย่างระวาง “หรือว่าเจ้าพี่มีหญิงอื่นแอบซ่อนไว้เซยชมเพคะ”

“พี่ไม่มีใคร น้องอย่าระวางเรื่องนี้ไปเลย”

“หัสตินมีหญิงงามมากมาย หม่อมฉันได้ยินว่า นางพระกำนัลกุหลาบขาว เคยรับใช้ใกล้ชิด เจ้าพี่หวนกลับไปหานางไซ้ไหมเพคะ”

ดวงพักตร์องค์ชายเปลี่ยนไป เป็นความจริงที่กุหลาบขาว หวนกลับมาถวายการรับใช้ ทำให้พระองค์พลอยไม่กลับพระตำหนัก แต่ก็ทรงรักพระชายามาก จึงทรงยับยั้งพระทัยไว้ ไม่ปล่อยพระองค์เกินเลยถึงอย่างไร สุธเสียงรับสั่งตอบก็แสดงความหวั่นไหว

“เปล่า ไม่มีเรื่องเช่นนั้น...!”

ดวงเนตรเธอวาวับระวางเต็มที “หม่อมฉันไม่เชื่อ! คำโกหกพกลมบั่นง่าย ไม่เสียอะไรสักนิดที่จะพูดออกมา”

“ทำไมน้องคิดว่าคนเราไม่เสียอะไรกับการบั่นคำโกหก คำพูดของพี่เป็นที่เชื่อถือเสมอ เมื่อพูดออกมาแล้วก็ไม่มีใดต้องชักไซ้ไล่เลียงอีก เหตุใดน้องเป็นชายาแท้ๆ กลับไม่เชื่อถือ ทำเหมือนพี่เป็นผู้ต้องหาที่เชื่อถือไม่ได้ ”

องค์หญิงสุดาวดี แม้จะระวางขุ่นเคืองก็จำต้องนิ่ง

ในวันรุ่งขึ้น หลังจากพระสวามีเสด็จจากพระตำหนักเพื่อไปทรงงานที่พระราชวังหลวงตามปรกติ เธอก็สั่งรถให้พาออกไปยังพระมหาวิหาร และเช่นเคย... เธอกลับมุ่งหน้านางพระกำนัลกับองครักษ์คู่ใจไม่กี่คนเดินผ่านป่ารกไปยังวิหารร้างและใช้เวลาอยู่ข้างในตามลำพังเนิ่นนาน.....

ไม่นานหลังจากที่บ้านประตูเก่าแก่หน้าหน้าของวิหารร้างปิดสนิท ช่องกำแพงเล็กๆ ที่ซ่อนอยู่ในซอกหลืบก็แยกออก ร่างที่ก้าวออกมาเป็นบุรุษร่างสูงสันทัดใบหน้าคมเข้มหล่อเหลา แม้อาภรณ์ที่สวมใส่จะหยาบกระด้างอย่างชาวบ้าน แต่กิริยาท่าทีบอกให้รู้ว่าไม่ใช่คนธรรมดา

องค์ครุณีปราดเข้าหา ฝ่ายนั้นจับจ้องให้ก้าวตามเข้าสู่ช่องกำแพงซึ่งเชื่อมกับทางเดินลับแคบๆ พาเดินไปตามทางดินปนหินที่มีดสลับครันออกมาสู่โถงกว้างของถ้ำหินที่เย็นเยียบ เธอก็ถูกกอดไว้ทั้งร่าง

“อย่าคะ ปล่อยนะ”

“ทำไมเล่า ตอนนี้ไม่มีใคร เราอยู่กันตามลำพังสองต่อสอง”

“ไม่คะ ปล่อย”

เธอดีนรจนหลุดจากการเกาะกุม แม้กระนั้นแก้มवलก็ถูกจวบจ้วงล้วงล้ำจนกลายเป็นสีแดงเรื่อ

“อะไร เดียวนี้เล่นตัวจริง หรือจะแกล้งให้พี่คลั่ง”

“ก็เดี๋ยวนี้น้องเป็นชายาองค์ราชบุตรไม่ใช่สุดาวดีคนเดิมแล้ว จะปล่อยตัวปล่อยใจอย่างไรได้คะ”

มือใหญ่ได้รูปงาม ตามลู่ปลัดนิ้วลปรางอ่อนล่ออย่างแกล้งยั่ว

“แปลว่าหมดรักพี่แล้วงั้นซี”

เธอเมินหนีแต่มิได้ขุ่นเคือง “เรามาพูดธุระกันก่อนไม่ดีหรือคะว่าแต่ เจ้ามณเฑียรอยู่ที่ไหน ทำไมทิ้งท่านพี่ไว้ตามลำพัง”

“เมื่อจะมาหายอดรัก ทำไมพี่จะต้องพาคนอื่นมาให้เกะกะ เมื่อครั้งก่อนที่พบกัน พี่คิดถึงอยากกอดน้องดาวแทบขาดใจ แต่ก็ทำไม่ได้เพราะเจ้ามณเฑียรอยู่ด้วย ตอนนี้ เจ้าฯ ไปบัญชาการกองกำลังสมทบอีกไม่นานก็จะกลับมา พี่วนเวียนรออยู่เพราะรู้ว่าน้องดาวอาจมาหาได้ทุกเมื่อ อาหารการกินมีอยู่พร้อมไม่ได้ลำบากทุกข์ยากอะไรเลย”

“น้องอยากรู้ว่าเจ้ามณเฑียรได้เตรียมการอย่างไรไว้บ้าง จะลงมือจริงไหม และน้องควรจะทำอย่างไรต่อไปคะ”

“แน่นอนซี เจ้ามณเฑียรกำลังวางแผน องค์ชายอิศเรศร์จะต้องมีอันเป็นไป ตำแหน่งรัชทายาทจะตกแก่องค์ชายภควัต น้องดาวของพี่จะต้องได้เป็นราชินีของกษัตริย์องค์ต่อไปแน่ๆ”

ดวงเนตรเธอวาววับ “การจู่โจมองค์ชายอิศเรศร์จะต้องเจ็บขาดได้ผลทันทีนะคะ ต้องไม่มีการผิดพลาดให้เป็นที่สงสัยเด็ดขาด”

“น้องดาวไม่ต้องกังวล เรามีแผนการที่เจ็บขาดที่สุด.. เธอรอฟังจากเจ้ามณเฑียรเองเถอะ”

“น้องอยากฟังจากปากเจ้าพี่มากกว่า”

เจ้านิทัศน์ แยมสรवल “นอกจากองค์ชายอิศเรศร์แล้ว เสด็จเจ้าภุริทัตก็จะถูกปลงพระชนม์พร้อมๆ กันด้วย”

“จริงหรือเพคะ..!”

“จริงซี... แล้วดาวดวงน้อยของพี่ก็จะกลายเป็นราชินีผู้เลอโฉมทุกคนจะกล่าวขานถึง พระราชินีศิริกัลยาคนนี”

ประกายตาเธอวาววับวาดหวัง “และดังนั้น ไม่ว่าน้องจะเป็นโสมโสภณหรือสุดาวดี ก็จะไม่มีอะไรแตกต่าง... ในเมื่อน้องจะเป็นราชินีแห่งหัสติน.....”

เบื้องหลังความงามเฟริดแพรว คือประกายโชติช่วงที่ถูกจุดด้วยความมักใหญ่ใฝ่สูง.....